

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 498/2016
11.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.Ц., због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11. у вези члана 30. Кривичног законика у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адв. Г.К. и адв. М.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр. 304/12 од 20.05.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 830/15 од 07.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ј.Ц., адв. Г.К. и адв. М.Л. поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр. 304/12 од 20.05.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 830/15 од 07.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр. 304/12 од 20.05.2015. године окривљени Ј.Ц. је оглашен кривом због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11. у вези члана 30. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ а окривљени Д.С. и Д.У. због по једног кривичног дела непријављивање кривичног дела и учиниоца из члана 332. став 1. КЗ, па је суд применом законских прописа претходно окривљеном Ј.Ц. за кривично дело из члана 114. став 1. тачка 11. у вези члана 30. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 16 година а за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ казну затвора у трајању од две године, а затим истог осудио на јединствену казну затвора у трајању од 17 година, у коју му је урачунато и време проведено у

притвору почев од 09.06.2010. године па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција али најдуже док не истекне време трајања казне затвора изречене том пресудом. Окривљени Д.С. оглашен је кривим и осуђен због кривичног дела из члана 332. став 1. КЗ на казну затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 16.05.2010. године до 02.06.2011. године док је окривљеном Д.У. за кривично дело из члана 332. став 1. КЗ изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато и време проведено у притвору почев од 24.05.2010. године до 13.06.2011. године и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени у року од четири године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Према окривљеном Ј.Ц. применом чл. 87. КЗ изречена је и мера безбедности одузимање предмета кривичног дела и од истог је одузет пиштољ марке „...“ модел ..., калибра ...мм НН серијског броја и муниција – шест комада метака и одлучено да се исти након правноснажности пресуде униште. На основу члана 206. ЗКП оштећени је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу. Одлучено је да суд о трошковима који су настали у том кривичном поступку одлучи посебним решењем, након правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 830/15 од 07.03.2016. године, усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, а првостепена пресуда преиначена само у односу на окривљеног Д.У. и то у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Д.У. за кривично дело непријављивање кривичног дела и учиниоца из члана 332. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато и време проведено у притвору, док су у преосталом делу жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду као и жалбе бранилаца окривљеног Ј.Ц., жалба браниоца окривљеног Д.С. и жалба браниоца окривљеног Д.У., одбијене као неосноване а првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр. 304/12 од 20.05.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 830/15 од 07.03.2016. године, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Ј.Ц., адв. Г.К. и адв. М.Л., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд сходно чл. 492. став 1. тачка 1) ЗКП усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати Апелационом суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ј.Ц., адв. Г.К. и адв. М.Л., Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство седници већа није од значаја за

доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ј.Ц., адв. Г.К. и адв. М.Л., је неоснован.

Одредбом члана 604. ЗКП-а, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика, оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04 ... 76/10).

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости браниоци окривљеног Ј.Ц. у поднетом захтеву за заштиту законитости истичу општу одредбу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док у образложењу захтева наводе да исти подносе због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а наиме да се правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може заснивати.

Као незаконит доказ браниоци окривљеног у поднетом захтеву означавају одбрану окривљеног Д.С. коју је исти дао пред радницима Полицијске управе у Новом Саду и пред истражним судијом Вишег суда у Новом Саду дана 16.05.2010. године, на српском језику, а да пре тога није упозорен о својим правима из члана 9. став 2. раније важећег ЗКП - праву да у поступку употребљава свој језик а које право му гарантује и Устав Републике Србије.

Изнете наводе бранилаца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, из списка предмета - записника о саслушању осумњиченог Д.С. у Полицијској управи у Новом Саду Ку бр. 2971/10 од 16.05.2010. године, произилази да је саслушање окривљеног, након што је поучен о правима у кривичном поступку, извршено на српском језику у присуству његовог тадашњег браниоца, адв. Н.Д., у чијем присуству је затим записник прочитао и без питања и примедби потписао. Надаље, из записника о саслушању окривљеног Д.С. пред истражним судијом Вишег суда у Новом Саду Кри 506/10 од 16.05.2010. године, произилази да је сачињен на српском језику, а окривљени се изјаснио да је разумео шта му се ставља на терет, изнео своју одбрану, записник признао као свој и без примедби, својеручно потписао, у присуству браниоца адв. Д.В.

Одредбом члана 9. раније важећег ЗКП, одређено је да странка има право да у поступку употребљава „свој“ језик и да ће се, ако се поступак не води на том језику, обезбедити на терет буџетских средстава, усмено превођење, онога што оно, односно други износи, о ком праву ће се странка (као и сведок и друга лица која учествују у поступку) поучити, а од ког права се може одрећи ако зна језик на коме се води поступак и у записник ће се забележити да је дата поука и изјава учесника.

По ставу Врховног касационог суда да би у пракси дошло до примене ове одредбе неопходно је да се учесник у поступку, који се иначе води на језику који је у службеној употреби, опредељено изјасни о „свом“ језику, а што ће најчешће бити случај кад учесник не разуме језик на коме се иначе поступак води. Уколико се о томе не изјашњава и уколико успешно општи на језику поступка, ни суд ни други орган поступка није у обавези да претпоставља који је језик учесника (матерњи или пак који други) који он сматра „својим“ а у смислу наведене законске одредбе.

У конкретном случају, окривљени С.Д. не само што није истакао приговор неразумљивости језика на коме се води кривични поступак, већ је поднео и конкретне доказе да је држављанин Републике Србије па, према томе ни суд ни други органи поступка, ни на који начини нису повредили право окривљеног да у поступку употребљава „свој“ језик.

Како право окривљеног на употребу „свог“ језика у поступку није повређено, то су наводи изнети у захтеву за заштиту законитости о учињеној битној повреди из чл. 438. став 2. тачка 1) ЗКП а наиме, да се правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се не може заснивати - записнику о саслушању осумњиченог Д.С. пред радницима ПУ у Новом Саду од 16.05.2012. године и записнику о саслушању окривљеног Д.С. пред истражним судијом Вишег суда у Новом Саду од 16.05.2010. године, оцењени као неосновани.

Осим тога, наведену повреду закона браниоци окривљеног Ј.Ц. су истицали и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Апелациони суд у Новом Саду је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе на страни 4 у ставу 2 образложења пресуде дао разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата као основане, и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

С тога је Врховни касациони суд из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.